

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 65.627 van 25 maart 1997
in de zaken A. 60.225/VII-13.897
60.226/VII-13.898.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. WALLEYN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Plaleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien de verzoekschriften die XXX en XXX,
beiden van Peruaanse nationaliteit, op 7 oktober 1994
hebben ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vragen van, eendeels de
beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen van 26 juli 1994 die hun aanvraag tot het
verkrijgen van de status van vluchteling verwerpt en
anderdeels, van de hun op 28 september 1994 betekende
bevelen van de Minister van Binnenlandse Zaken om het
grondgebied te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gelet op de verwijzing naar de algemene rol
van 6 maart 1996;

Gezien de nota's van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 december 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 januari 1997, op welke datum de zaken worden uitgesteld tot de terechtzitting van 23 januari 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. WALLEYN, die verschijnt voor verzoekers en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de echtgenoten XXX en XXX ieder in een afzonderlijk maar vrijwel identiek verzoekschrift de schorsing vragen van de bestreden beslissingen; dat het in het belang van een goede rechtsbedeling passend is de beroepen samen te behandelen; **ENDFIELD**

Overwegende, wat het eerste onderdeel van de vordering betreft, dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 57/23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de

beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen slechts vatbaar zijn voor het beroep bepaald bij artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen "administratieve beslissingen in betwiste zaken"; dat artikel 17 van genoemde wetten op de Raad van State niet toestaat de tenuitvoerlegging van zulke jurisdictionele beslissingen te schorsen; dat de vordering tot schorsing, in zoverre deze de bestreden beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreft, niet ontvankelijk is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van de vordering betreft, dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekers in hun inleidende verzoekschriften twee middelen aanvoeren;

Overwegende dat het eerste middel niet dienstig is aangezien het zich enkel richt tegen de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, waartegen, zoals hoger is vastgesteld, de vordering tot schorsing niet op ontvankelijke wijze kan worden ingesteld;

Overwegende dat verzoekers in het tweede middel schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62

van de voormelde wet van 15 december 1980, doordat de aangevochten bevelen van de Minister van Binnenlandse Zaken geen enkel motief vermelden waarop zij zijn gesteund terwijl de voornoemde wetsbepalingen een uitdrukkelijke motivering voorschrijven en terwijl meer bepaald het voormelde artikel 8 vereist dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling vermeldt van artikel 7 die werd toegepast;

Overwegende dat de verwerende partij onder meer antwoordt dat het niet opgaat aan te voeren dat men de motieven van die beslissingen niet kent terwijl men in zijn verzoekschrift tot annulatie en tot schorsing zelf vermeldt, niet alleen dat men het bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht maar tevens dat dit bevel genomen is in uitvoering van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen;

Overwegende dat krachtens de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 bestuurshandelingen zoals de bestreden bevelen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn; dat ten opzichte van wie een beslissing wordt genomen, de formele motiveringsplicht tot doel heeft hem een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing op het stuk van haar motieven te verzetten met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt;

Overwegende dat daaruit volgt dat wanneer de betrokkene op een andere wijze dan door de formele motivering de motieven van een bestuurshandeling heeft leren kennen te zijnen opzichte het doel van de verplichting tot formele motivering is bereikt; dat in zulk een geval het niet naleven van die verplichting

niet tot vernietiging en bijgevolg niet tot schorsing van die bestuurshandeling kan leiden;

Overwegende dat te dezen uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden bevelen op 30 augustus 1994 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken werden genomen en als reden vermelden: "Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1, 2/). Werd niet erkend als vluchteling. (K.B. van 8 oktober 1981 - Art. 77)"; dat bijgevolg die beslissingen als dusdanig formeel zijn gemotiveerd; dat in tegenstelling tot wat verzoekers beweren daarin wel degelijk melding wordt gemaakt van de bepaling van artikel 7 die werd toegepast; dat uit het administratief dossier eveneens blijkt dat die beslissingen, overeenkomstig het bepaalde in artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan verzoekers op 28 september 1994 werden ter kennis gebracht door afgifte van het document overeenkomstig het model van bijlage 13 bij dat besluit; dat laatstgenoemde stukken weliswaar de voormelde motivering niet bevatten; dat echter, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, verzoekers de motieven blijken te kennen aangezien zij de voornoemde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aanvechten in het eerste middel van hun verzoekschrift; dat zij daarin immers zelf aanvoeren dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen is in uitvoering van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die hun de hoedanigheid van vluchteling weigert; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de vorderingen tot schorsing van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aldus aan de eerste door voormelde artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde niet voldoen; dat die vaststelling volstaat om de vorderingen tot schorsing in hun tweede onderdeel af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nr. 60.225 en nr. 60.226 worden gevoegd.

Artikel 2.

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig maart 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

M.-R. BRACKE.